

bejderne kan tage børnene med på arbejde, og dér bliver de passet på betryggende vis på treholdsskift. Men hvor meget har man gjort fra det offentlige side for at indrette disse institutioner, således at de forældre, der i dag arbejder og i fremtiden skal arbejde på treholdsskift, har muligheden for at få passet deres børn?

Jeg tror også, det ville være gavnligt, at man indførte en højere grad af egenbetaling. Det tror jeg også ville give plads i institutionerne. Men højere grad af egenbetaling skal selvfølgelig være kombineret med en krone til krone-skattelettelse til børnefamilierne. Det er helt givet.

Det kunne også være, man skulle se lidt på at prøve at nøjes med at give tilskud til børnepasning i de tilfælde, hvor forældrene har et reelt behov for at få passet deres børn. Det er jo ikke længe siden, at Folketingets Socialudvalg var på en studietur til Italien og så på børnepasning i Italien, og dér har man jo nogle lidt andre forhold. I Italien har man faktisk det, som SF har efterlyst i forbindelse med denne forespørgsel; dér har man langt mere plads til børnene – meget mere plads til børnene, end vi har i Danmark. Jeg ved godt, at det jo så ikke er super de luxe moderne bygninger, der opfylder alle krav til alting, til overenskomster osv., men der er plads til børnene. Var det måske en idé, at vi vendte blikket lidt imod Italien?

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten vil gerne takke forespørgerne for, at vi endnu en gang får lejlighed til at debattere dette vigtige spørgsmål. Det er jo vores stille håb, at første del af forespørgslen meget snart vil være uaktuel, hvorimod det til enhver tid vil være vigtigt at diskutere kvaliteten, så den hele tiden er under udvikling.

Vi ønsker, at alle børn får ret til et pædagogisk dagtilbud, som skal være 100 pct. skatteyderfinansieret. At give børnene en sådan lige ret er helt i tråd med FN's Børnekonvention, som også Danmark har ratificeret. Siden bistandsloven trådte i kraft den 1. april 1976, har der været utallige debatter og sager om, hvorfor det nødvendige antal pladser ikke er det samme som det antal pladser, der er behov for.

Denne evige debat om ventelister var og er meget nødvendig, fordi virkeligheden er, at alt for mange familier ikke kan få den nødvendige plads til deres barn fra barselorlovens udløb. Med det stigende børnetal er presset på dagtilbudene også vokset, og der er tilvejebragt mange pladser de sidste 10 år, men prisen har des-

være i alt for høj grad været, at kvaliteten er faldet på alle områder. Der er presset flere og flere børn ind i institutionerne til skade for det fysiske og psykiske arbejdsmiljø for både børnene og de voksne.

Der er oprettet alternative institutioner af forskellige art. Nogle af disse er meget spændende, f.eks. skovbørnehaver og lignende, men andre af dem, f.eks. de københavnske busbørnehaver, er af meget ringe kvalitet.

Lige siden bistandslovens ikrafttræden og overenskomstdækningen af de tidligere forpraktikanter, som siden har heddet pædagogiske medhjælpere, er der også skåret i personale normeringerne år for år, og i mange kommuner er åbningstiderne også begrænset, hvilket jo reelt betyder en indskrænkning af den enkelte families valgmuligheder. I dag er det almindelige, at man må vælge institution ikke ud fra det pædagogiske indhold, men ud fra åbningstiderne i forhold til egen arbejdstid, eller at man må fravælge vuggestuen til fordel for dagplejen af samme årsag.

Nogle kvalitetsparametre kan indføres generelt, og nogle vil være afhængige af børnene, forældrene og personalegruppen, der til enhver tid er tilknyttet den enkelte institution. Derfor er det vigtigt, at det offentlige stiller krav, som det f.eks. er sket med formålsparagrafferne i den nye servicelov, og som det sker ved kommunernes serviceplaner.

Men det er også vigtigt at respektere børnenes, forældrenes og personalets muligheder for selv at præge de værdier, de ønsker at styrke. Det er vigtigt, at forældrebestyrelsen spiller en aktiv rolle i udviklingen af den enkelte institution, og også, at børns ret til medbestemmelse tages alvorligt på alle alderstrin, uden at det betyder, at vi skal afkræve børn svar på spørgsmål, de i udviklingsmæssig forstand ikke er i stand til at svare på.

Enhedslisten ønsker, at de fysiske rammer forbedres. Derfor har vi fremsat forslag til en miljølov for børn. Det er urimeligt at tilbyde børnene institutionsforhold, hvor det daglige arbejdsmiljø forøger deres sygelighed, og hvor de ikke kan tilbydes de optimale udfoldelsesmuligheder.

Enhedslisten ønsker at forbedre personale normeringerne i institutionerne. Hvis formålsparagrafferne i serviceloven skal kunne opfyldes, skal det nødvendige personale være til stede. Der skal være tid til både det enkelte barn og til gruppen. BUPL i København er for øje-